

J 17,11b-19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ne se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Ujištění

Svým jménem nám Bůh zaručuje – podobně jako třeba podpis zaručuje smlouvu – plnost radosti a přebývání v pravdě a ochranu od smrti i od všeho zlého. A to je velký důvod k radosti, k oslavě, ale také k naději, že i když právě prožíváme, že záruky lidí nepomáhají nebo neplatí a nemůžeme se na ně spolehnout, Boží jméno platí a je mnohem víc, než podpis na receptu nebo sebedůležitějším dokumentu.

Postup

Pozveme děti dopředu, přivítáme je, pokud je to možné, jménem a upozorníme je na to, kolik je tady kolem nás věcí a že každá z nich má také své jméno.

Děti mohou říkat jména předmětů v kostele, příp. na některé ukazujeme a ptáme se dětí, jak se jmenují. Nevybíráme příliš složité výrazy, protože cílem není vyzkoušet děti ze znalosti toho, co je součástí interiéru kostela, ale přemýšlení o jménech. Pochválíme děti a upozorníme je na to, jak je důležité vědět, jak se čemu říká. Můžeme uvést příklad:

Když pak řeknu tady... (jméno ministranta) ,polož prosíme tě... na...` nebo ,přines mi z... třeba...` tak si rozumíme a on ví, co má udělat.

Nejen věci, ale i dny mají svá jména.

Děti mohou říkat jména dnů v týdnu nebo měsíců v roce. Zeptáme se dětí, jak se jmenuje dnešní den, a necháme jim vyslovit jeho datum. Upozorníme také na slavnosti, které se slavily, nebo budou slavit.

Každý den má své jméno a je jedinečný a neopakovatelný. ... už nikdy nebude, jen dnes.

Také každý z nás má své jméno. Tak můžu říct třeba: To je dobře, že je tady... (vyslovíme jména dětí)

Nebo můžu říct třeba: „Martine, ...pojď sem ke mně a rozhlédni se, kdo tady všechno je.“

Jmenované dítě může přijít, otočit se směrem k lidem, aby je dobře vidělo, a vyslovit jména svých rodičů nebo jiných dospělých lidí, kteří jsou tady a které zná. Děti se mohou vystřídat a vyslovovat jména ostatních.

Rodiče nám dali jméno, když jsme se narodili, a vybírali je mnohdy hned, jak se dověděli, že se narodíme, a dlouho o tom přemýšleli.

Můžeme dětem povyprávět, podle čeho rodiče vybrali jméno nám, co se jim na něm líbilo a co znamená. Já se jmenuji...

Jméno je důležité, protože nás mohou druzí lidé oslovovat nebo volat a vědí, že jsme to my a nikdo jiný. Když ve škole něco napíšeme nebo nakreslíme a podepíšeme to, tak všichni poznají, že to patří k nám.

Můžeme se zeptat, co mají děti v škole podepsané.

Např. sešit, přezůvky, výkresy, papír, když se píše písemka apod.

My dospělí zase svým jménem podepisujeme dopisy nebo různé dokumenty. Když tatínek v práci něco podepíše, všichni vědí, že za to má odpovědnost a „v jeho jménu“ pracují. Když lékař předepíše a podepíše recept, má odpovědnost za to, že je správný a „v jeho jménu“ nám vydají v lékárně recept. Když... příklad kněz...

Dnes jsme slyšeli, že Ježíš říká svému Otci: „Zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my.“ Jsou to důležitá slova, protože říkají, že kdo žije s Bohem, kdo zůstává v Božím jménu, tomu Bůh zaručuje – podobně jako podpis zaručuje smlouvu – plnost radosti a přebývání v pravdě a ochranu od smrti i od všeho zlého. A to je velký důvod k radosti, k oslavě, ale také k naději, že i když právě prožíváme, že záruky lidí nepomáhají nebo neplatí a nemůžeme se na ně spolehnout, Boží jméno platí a je mnohem víc, než podpis na receptu nebo sebedůležitějším dokumentu nebo smlouvě.